

בטאון "גבורת מרדכי" בית כנסת ומרכז קהילתי תורני

בס"ד ג' סיון - תשפ"ה // גיליון 302
רח' הרצוג 32 גבעתיים // gvuratm@gmail.com // www.gvurat-m.org

עורך: אילן אחיטוב חברי מערכת: רחל גיא, אראלה נאור, אלדן מידן, איילת סקסטין,
בקי באומל // צילום: חברי הקהילה // עיצוב: אורלי אליאס

חודש בחדשו

- הרב אברהם וסרמן -

”דרך ארץ קדמה לתורה” אומרים רבותינו ז”ל, ואימרה קצרה זו מעוררת שאלה גדולה. לכאורה, היא מציבה לפנינו מערכת ערכים שאינה בתורה. יתרה מזאת, התלמוד אף מציג, כמדומה, אפשרות אלטרנטיבית

דרך ארץ ומתן תורה

צילום: אילן אחיטוב

לתורה: “אמר רבי יוחנן: אילמלא לא ניתנה תורה היינו למידין צניעות מחתול, וגזל מנמלה, ועריות מיונה” (עירובין ק ע”ב). חכמים פירטו את הזמן שעליו מדובר: עשרים וששה דורות קדמה דרך ארץ את התורה, זהו שכתוב: “לשמור את דרך עץ החיים” - “דרך” זו דרך ארץ ואח”כ “עץ החיים” זו תורה (ויקרא-רבה ט, ג). כלומר, מבריאת האדם עד מתן תורה עברו

26 דורות (אדם עד נח - 10, נח עד אברהם - 10, אברהם עד משה - 6) ובהם העולם התנהל על פי המוסר הטבעי שהקב”ה נטע בלב בני-אדם. מידות טבעיות, אנושיות בריאה, זהו צלם א-לוהים שהבורא טבע באדם הראשון ובצאצאיו. אלא שהקב”ה ראה שבזה אין די, ואלמלא לא ניתנה תורה לעולם היה ממשיך להידרדר לעומק השחיתות המוסרית שהאלילות רוויה בה, הכוללת קר-

בנות-אדם, מאגיה, רודנות של מכשף השבט ופריצות קיצונית. קשה לכאורה: מה אכפת לנו מה היה קורה אילו התורה לא היתה ניתנת לעולם? התורה ניתנה, והיא יסוד העולם וסיבת קיומו. “ויהי ערב ויהי בקר יום הששי” - ה”איתי” רה למה לי? מלמד שהתנה הקב”ה עם מעשה בראשית ואמר להם: אם ישראל מקב”לם לים התורה אתם מתקיימין ואם לאו אני מחזיר אתכם

לתוהו ובוהו” (שבת דף פח, ע”א). אם-כן, האם יש לדרך ארץ משמעות גם לאחר שהתורה ניתנה? הראי”ה קוק (אורות התורה, פרק ד) מסביר כי המוסר בטבעיותו, הנטוע עמוק באישיות האדם, ומהווה בסיס איתן לחייו, הוא התשתית להשפעה הרוחנית העליונה, שבאה מכוחה של תורה. כלל זה נכון לאדם הפרטי, לאומה ולאנושות כולה.

לכן, דרך ארץ - מידות אנושיות - הינן מר-כיב חשוב באישיותו של אדם מישאלי, גם לאחר מתן תורה. החיבור בינן לתורה הכרחי - אף שהוא מאתגר במקרים מסוימים, בייחוד כשנראית סתירה בין השתיים, אותה יש לפתור בדרכה של תורה. כשמתבוננים בעומק הדברים, הרי כל מידה טובה ודרך ארץ כלולים בתורה, שהקב”ה הסתכל בה וברא את העולם. בכל צד טוב שיש באדם או בחברת אנשים שמו של הקב”ה מאיר בו. אלא שיש הבדל בין המוסר האנושי שאינו בדרגת התורה לבין מוסר התורה. לא זו בלבד, אלא גם התורה שקיבלנו צריכה להיות מחוברת בהכרתנו ובתחור-שתנו לדרך ארץ שקדמה לו. כל מצוה המוגדרת בדברי חז”ל “משפט” ומובנת בשכלנו (“שכלית” בלשוננו של ר’ סעדיה גאון), צריכה לעבור דרך הסכמת הרצון הטהור המוטבע באדם. מעתה נוכל להבין מדוע הביאה הגמרא את הדוגמאות של גזל, עריות, וצניעות מנמלה, יונה, וחתול. אותם ערכים שהתורה מצווה עליהם - ניתנים ללימוד והבנה גם מצד האדם באשר הוא יצור תבוני.

מעל זה - קיימת ההכרה הפנימית של האדם עצמו והמוסריות המוטבעת בו. אם המצווה היא “חוקה” שלמעלה מהשכל (“שמעית” בלשון רס”ג), כמו איסור חזיר, המשמעות של דרך ארץ הקודמת לה תהיה עקיפה. כלומר, דרך ארץ מתבטאת בראייה הכוללת של קיום וחיזוק הקשר שיש לכל פרט בתרי”ג מצוות עם המצוות השכליות, בבחינת “מצווה גוררת מצווה”.

בנוסף לכך, הרצון ההגיוני להיות קשור לתורה, לדבר-ה’ המופיע בה, והקשר עם האומה לדורותיה שהיא מקיימת את כל המצוות, גם הם “דרך ארץ” (במובן של שאיפה טבעית, כמוסבר לעיל). כמוכן, אין בזה די,

המשך בעמ’ 2 >>

בשבועות האחרונים ספגה העיר גבעתיים אבידה כפולה עם פטירתם, בזה אחר זה, של ר' יעקב כרמי, יו"ר המועצה הדתית, והרב פנחס אדרי, רבה הראשי של העיר. חברנו מושיק גולדשטיין, המשנה לראש העיר גבעתיים, מספר על אישיותו ופועלו של כל אחד מהם:

הרבנים בנוכחותם של: ראש עיריית גבעתיים רן קוניק ומושיק גולדשטיין משנה לרה"ע צילום: פרטי

מושיק גולדשטיין - משנה לרה"ע גבעתיים

לקראת החגים, כמו יום הכיפורים, כשדאג באופן אישי לכל הפרטים הקטנים כדי שה מתפללים, דתיים ושאינם דתיים, ירגישו בנוח בבתי הכנסת המשופצים והממוזגים. הוא היה גאה מאוד בשיתוף הפעולה ההדוק עם עיריית גבעתיים ועם ראש העיר רן קוניק ואיתי באופן אישי, לטובת תושבי העיר.

ר' יעקב היה לא רק מנהיג, אלא גם אוזן קשבת לכל אחד. הוא כיבד את גבאי בתי הכנסת והיה בקשר רציף איתם. אני יודע כמה היה חשוב לו לחזק את הקשר עם הקהילה הרבנית בעיר, כפי שמעידה חתימתו על מכתבי רבנים בנושאים ציבוריים.

לצערי, ר' יעקב גם לא היה פטור מאת גרים. אני זוכר את התקופה הקשה שבה קיבל איומים, דבר שהעיד על הרגישות והמורכבות של תפקידו הציבורי. למרות הכול, הוא המשיך בעבודתו נאמנה, מתוך תחושת שליחות אמיתית.

פטירתו של ר' יעקב היא אבדה גדולה לגבעתיים. הוא היה עמוד התווך של הקהילה הדתית, אבל גם גשר של חיבור לכל תושבי העיר.

אני אזכור אותו תמיד בחיוכו הטוב, בני כונותו לעזור ובמסירותו הבלתי מתפשרת.

יהי זכרו ברוך

פרידה מר' יעקב כרמי, האיש שהיה לי יותר מידיד

לב נשבר עם היוודע דבר פטירתו של ר' יעקב כרמי ז"ל, יו"ר המועצה הדתית בגבעתיים ב-20 השנים האחרונות.

עבורי, ר' יעקב לא היה רק דמות ציבורית, אלא ידיד ותק, אדם שהכרתי במשך שנים רבות וזכיתי להעריך את פועלו ומסירותו. אני זוכר אותו עוד מתחילת דרכו כיו"ר המועצה הדתית. כבר אז היה ברור שמדובר באיש מיוחד, בעל חזון ורצון עז לחבר בין כל חלקי הקהילה בגבעתיים, דתיים, מסורתיים וחילוניים כאחד. הוא תמיד קיבל את כולם בסבר פנים יפות, ואני יודע ממקור ראשון כמה הוא שמח לראות את הגידול במספר הזוגות החילוניים שבחרו לרשום את נישואיהם במועצה הדתית. ר' יעקב היה איש עשייה בלתי נלאה. הוא ניהל את ענייני המועצה הדתית במסירות אין קץ, דאג לנושאי הכשרות של בתי העסק בעיר וערך אירועים קהילתיים שהפכו לשם דבר, כמו ההקפות השניות הסוחפות בשמחת תורה ברחבת הקניון. אני זוכר את ההתרגשות שלו בכל פעם מחדש לראות את הקהל הרב, מכל הגוונים, משתתף בשמחה. הוא תמיד סיפר לי על ההיערכות המיוחדת

ויש טעמי מצוות ועומק פנימיים והרבה יותר משמעותיים לכל המצוות הללו.

הראי"ה מוסיף ומבקר את מי שסבור כי תיתכן תורה הקרועה מהיסודות הרוחניים והמוסריים הקיימים בעולם בפנימיותו ובנשמת האדם. אדרבא, התורה ניתנה ליש"ר אל, כדי "ששערי אורה יותר בהירים, יותר רחבים, יותר קדושים, מכל שערי האורה של הבינה הטבעית ושל רוח המוסר הטבעי אשר לאדם, יפתחו לנו, ועל ידינו לכל העולם כולו".

אחת הפרשיות הסוערות שהתעוררו בתחילת המאה העשרים התחוללה עת מצאו הארכיאולוגים בחוקי חמורבי, שקדמו בזמנם לתורה, דברים הדומים דמיון מפתיע לפסוקי פרשת משפטים. עוד קודם לכן התגלה גם מעשה גלגמש הדומה לסיפור המבול, ונכתב מאות שנים לפני התורה. תגלית זו הציבה אתגר אמוני לכל המאמינים בתורה מן השמים, שכן הטענה שנפוצה היתה כי משה העתיק סיפורים וחוקים מספרים שקדמו לו.

בתשובה לטענות אלה, יש מי שירדו לפסטים של חוקי חמורבי תוך שהם מראים כי הדמיון אינו אלא חיצוני, ואין להתפלא על "העתקת" הסגנון, כשהתוכן שונה בעליל (מ. גרינק, "סיני מאז ולתמיד").

תשובה מעמיקה יותר נובעת משיטתו של הראי"ה. כיון שדרך ארץ קדמה לתורה, מכוח צלם אלוקים שבאדם, הרי היו בעולם גדולי-רוח, כמו מתושלח, חנוך, שם ועבר ועוד, שהשפיעו על בני דורם ועל הדורות הבאים, מהארת המוסר הטבעי וההתגלות הנבואית שהיתה להם. לכן, כשניתנה תורה, שהיא המשך לדרך ארץ שקדמה לה, היא השאירה על כנו את כל מה שהיה מתאים, אלא שהעלתה את הכל למדרגה נצחית ועליונה. זאת בנוסף להבדלים משמעותיים הנמצאים אפילו במשפטים הנראים ממש דומים.

גם תיאור המבול - הגם שנכתב באופן שונה ומסולף - לא מפתיע אותנו, שכן הכל ידעו אודותיו. אלא שהקב"ה אמר למשה לכתוב בתורה את פרשת המבול כפי שאכן הייתה. הנה כי-כן, המשפט "דרך ארץ קדמה לתורה" מאפשר לנו תפיסה אחדותית של ההיסטוריה האנושית והתקדמות הצדדים הרוחניים מוסריים, מן השאיפה הטבעית אל התורה המתאמת לה ומעלה אותה מדרגה - תורה מסיני שרוממה אותנו מכל העמים, ועתידה להאיר להם את דרכם "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים". ■

כמי שהכיר את הרב פנחס אדרי זצ"ל במשך כ-16 שנים, קשה לי לעכל את הבשורה על פטירתו. הרב אדרי לא היה רק הרב הראשי הספרדי של גבעתיים במשך יותר מארבעה עשורים; הוא היה עמוד תווך בקהילה, איש של שלום וחינוך תמידי שאי אפשר היה שלא להתחבר אליו. אני זוכר אותו עוד מתחילת הקדנציה הראשונה שלי כממלא מקום רה"ע גבעתיים. מיד הרגשתי את נוכחותו החזקה בעיר. הוא היה דמות מוכרת ואהובה, תמיד נכון לעזור ולייעץ לכל פונה. פגשתי אותו לא פעם בבית הכנסת "רבי מאיר בעל הנס" שברחוב קיבוץ גלויות, שאותו הקים במו ידיו. המקום הזה, שהיה מרכז תפילה מרכזי לקהילה הספרדית, שיקף את מסירותו העמוקה למסורת ולקהילה. הרב אדרי ייסד גם את בית המדרש "שלום ישראל". זה היה מקום שוקק חיים של לימוד תורה, בו רבנים ותלמידים כאחד יכלו להתכנס ולעסוק בדברי תורה. הרב אדרי האמין בכל ליבו בחשיבות לימוד התורה והעברתה לדורות הבאים. ההשפעה של הרב אדרי חרגה הרבה מעבר לכותלי בית הכנסת ובית המדרש. הוא היה מעורב עמוקות בחיי הקהילה בגבעתיים. אני זוכר אותו משתתף בעצרות זיכרון, בטקסים עירוניים ואפילו באירועים של קהילות אחרות בעיר. הוא תמיד דאג לחיבור בין כל חלקי האוכלוסייה ופעל למען אחדות ושלום בעיר.

לאורך שנים אירח את רן קוניק, ראש העיר גבעתיים, ואותי לארוחות בביתו, בהן היינו דנים בנושאים שונים, והייתה לי יכולת מיוחדת לגשר בין דתיים וחילונים, ותמיד קיבל כל אדם בסבר פנים יפות ובכבוד. אני זוכר מקרה בו התייעצתי איתו בנושא אישי, והוא הקשיב לי בסבלנות רבה ונתן לי עצה חכמה ומאירת עיניים. זה היה אופייני לרב אדרי - תמיד קשוב לצרכים של כל אחד ואחת. גם לאחר שיצא לגמלאות בסוף 2024, הוא נשאר בזיכרוני כדמות חזקה ומשפיעה. פטירתו ביום ט"ז בניסן תשפ"ה הותירה חלל עצום בלב כולנו. הוא היה מנהיג רוחני אמיתי, שאהב את קהילתו ופעל ללא לאות למענה במשך עשרות שנים.

מורשתו של הרב פנחס אדרי זצ"ל תמשיך לחיות בגבעתיים עוד שנים רבות. הוא יזכר כאדם שהקדיש את חייו לחינוך חיי הדת והקהילה בעיר, כאיש של שלום ואהבה, וכמי נהיג שהאיר את דרכנו באור התורה והמסורת.

יהי זכרו ברוך

ראיתם מופע או סרט שריגש אתכם? קראתם ספר שטלטל אתכם? שמעתם שיעור שפקח את עיניכם? ביקרתם בתערוכה שהותירה בכם רושם? אתם מוזמנים לשתף, להמליץ או למתוח ביקורת בפניה זו!

ספר "המוסר היהודי, תוקפו ותפקידו ביצירת ההלכה"

- עו"ד יוסף שטח -

פרופ' אהרן נמדר הוא פרופ' למשפטים ורב שהוסמך ע"י הרב עובדיה יוסף זצ"ל. הוא עשה דוקטורט בהרווארד וכתב עשרות ספרים בנושא מיסים

ודיני מקרקעין. לפני כשלוש שנים פרסם ספר יסוד, שזכה לשבחים רבים, בנושא המשפט היהודי. עתה פרסם ספר משלים על המוסר היהודי ועל השפעתו על ההלכה והמשפט היהודי.

הספר פותח בסקירה תמציתית של שיטות המוסר הקיימות בעולם, הקובעות כללי התנהגות ראויים ליחיד ולחברה. הוא סוקר את יתרונותיהן וחסרונותיהן, ואת גישותיהן (אובייקטיבית, סובייקטיבית, תועלתנית ועוד). המוסר היהודי, לעומת זאת, מבוסס על שני מקורות: על מקור שמימי - התורה - ועל "צלם אלוהים" שבו נברא האדם, המאפשר להבחין בין טוב לרע, לחפש משמעות וללכת בדרכי האל. יש באדם ניצוץ אלוהי ותבונה אנושית. תפקידו העיקרי של המוסר היהודי הוא תיקון היחיד על-ידי עשיית הטוב והישר לפני משורת הדין ותיקון החברה במסגרת המשפט. המוסר היהודי משתמש בתבונה האנושית. בחיבורו בין האלוהי (בין אדם למקום) לאנושי-תבוני (בין אדם לחברו), הוא נועד להביא לתיקון העולם.

פרופ' נמדר מונה בספרו למעלה מעשרים "עקרונות על" בשיטת המוסר המשפיעים ומשולבים בהלכה ובמשפט. עקרונות המבוססים על חוכמת האפשר והמחייבים התאמת ההלכה למציאות המשתנה, כלים שיש כמובן להשתמש בהם בזהירות הראויה: "מפני תיקון העולם, אין עונשין אא"כ מזהירין ולא ענש הכתוב אא"כ הזהיר (בדומה לחוק העונשין הכללי), כוח דהיתרא עדיף, הפסד מרובה, התורה חסה על ממונם של ישראל, דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, משום דרכי שלום (בין אדם לחברו וגם בין יהודים לנוכרים), ואהבת לרעך כמוך ומה ששנוא עליך אל תעשה לחברך, גדול כבוד הבריות שדוחה לא תעשה שבתורה, להציל עשוק מידי עושקו, פיקוח נפש דוחה את התורה כולה, מוטב יהיו שוגגין ולא מזידין, צורך מצווה, צורך גדול, צורך הרבים, שעת הדחק, עת לעשות לה' הפרו תורתך (התאמת ההלכה למצבי חירום), חילול השם, מראית עין, לא חרבה ירושלים אלא מפני שדנו בה דין תורה ולא לפני משורת הדין". בנוסף, הנהגת השם היא במידת הרחמים, שלפי הרמב"ם בספר המצוות, יש ציווי להידמות להשם בחמלה, לאהוב את הזולת באהבת חנם ולהיות קשוב למצוקותיו. ההלכה מכירה ביסוד של חמלה וצער בסבלו של הזולת באמצעות עקרונות מוסריים. היא מכירה בערך חירות הפרט וביסוד ההגנות ומניעת אי צדק. העקרונות עומדים לרשות הדין יחד עם אבני דרך כדי לפרש את ההלכה ולהכריע במקרים גבוליים.

המשפט היהודי מאמץ עיקרון מלוא כל הארץ משפט והוא חל על כל תחומי החיים. כשישנה התנגשות בין המוסר לדין - נעשים איזונים באמצעות פרשנות תכליתית ושיקול דעת שיפוטי (פרוזבול, עין תחת עין, בן סורר ומורה). המוסר משפיע על המשפט בחקיקת המשנה של חז"ל, גם בנוגע לגופים חילוניים (דין מלך, תקנות הקהל), וכן על האמת השיפוטית, בקידום השלום והיציבות בחברה, ומתחשב בנסיבות החיים. ישנה חובת שמיעת שני הצדדים על בסיס ערכי השוויון והצדק. לסיכום, המוסר היהודי הוא נעלה, "מקיף ועשיר". בשום שיטת מוסר ומשפט אין "פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמיים". מעניין לציין שהתורה דנה בזכויות אדם אלפי שנים לפני שהומצא המונח ולפני השימוש שנעשה בו במשפט הכללי. זהו ספר עיון פילוסופי, הלכתי ומשפטי חשוב ומרתק,

שראוי לעיון לא רק על ידי הציבור הדתי אלא גם החילוני, ואף לתרגום לשפות זרות בבחינת "למען דעת כל עמי הארץ".

אהרן נמדר, המוסר היהודי - תוקפו ותפ' קידו ביצירת ההלכה (330 עמודים), הוצאת חושן משפט תשפ"ה - 2025.

מוזיאון הלוחם היהודי

- רחל גיא -

צילומים: אתר המוזיאון

מוזיאון הלוחם היהודי במלחמת העולם השנייה, שנמצא בלטרון בתוך אתר השריון, נבנה בשנים 2012-2022 ונפתח לקהל בשנת 2024. הוא נקרא על שמו של חיים הרצוג ז"ל כהוקרה למשפחת הרצוג על הסיוע להקמת המוזיאון. הרצוג, הנשיא השישי של מדינת ישראל, היה קצין מודיעין בצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה, וקצין המודיעין של חטיבה 7 בקרב על לטרון, במלחמת העצמאות. מלחמת העולם השנייה מזוהה

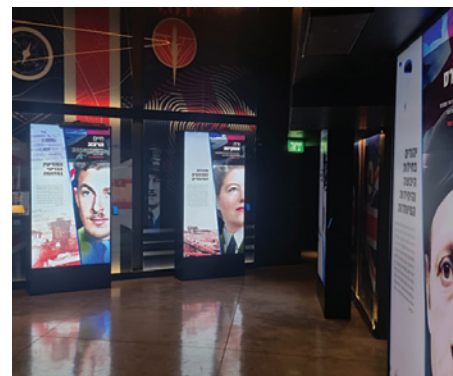
שער הכניסה למוזיאון הלוחם היהודי

עם נושא השואה וההשמדה. לא רבים יודעים על חלקם של היהודים במלחמה כלוחמים. תוך כדי מחקר מעמיק בנושא התברר שכי מיליון וחצי יהודים נלחמו בצבאות השונים. המוזיאון אסף שמות וסיפורים השייכים ללוחמה.

אני אישית נחשפתי לנושא החיילים היהודים ותרומתם הרבה לניצחון על גרמניה ובני בריתה דרך מייק. מייק היה חובב (נלהב, בעל ידע רב) של היסטוריה צבאית. כפליט שואה בגיל 3, מלחמת העולם השנייה מאוד ריתקה אותו. היה בקיא בפרטי פרטים של מפקדים וקרבות וכשנתקל בנושא לא ברור התעמק וחקר בספריו הרבים ובמידע הרב ברשת. במסגרת אחד המחקרים על חייל יהודי בצבא הבריטי, נחשף למאגר המידע של המוזיאון - טרם פתיחתו. החלק שתורגם

לאנגלית לא נראה לו ברמה הנאותה. כשהגיע לשיחה עם מנהל המוזיאון, צבי קן תור, בנושאים אחדים, התלונן על רמת התרגום. התשובה היתה - לא נראה לך, שב ותקן. מייק חי באנגליה מגיל שלוש עד שסיים תואר ראשון ועלה ארצה כחייל בודד. מעבר לבקאותו בשפה האנגלית ואהבתו אותה, ביטחון וצבא היה מקצועו, וידיעותיו במושגים באנגלית מדויקות. ממש האדם המושלם לביצוע המשימה.

מכאן התחיל פרויקט ה"קורונה" הארוך של מייק. הוא הוריד פרק מהאתר - שיפץ את השפה ולפעמים את התוכן (תוך שאגות מדי חצי שעה על "פניני" התרגום). אני הייתי מקבלת את המלל, עורכת אותו גרפית, שולחת למנהל המוזיאון ותוך שעות ספורות המאמר מחליף באתר את הקודם. משימתו של מייק לא הושלמה. אחרי פטירתו של מייק נשארת ברשימת התפוצה של המוזיאון וכך הוזמנתי לביקור. המוזיאון מוקף בגינה קטנה ומרשימה מאוד. כפי שתיאר רועי קן-תור מתכנן הגינה: "ענן שחור של מכוונות מלחמה ושריפות, עולה אל שמיא האפורים. מתכות כסופות חותכות שלוליות של דם. הרבה דם. זאת

אגף השנים הראשונות ללחימה 1939-1941

מלחמת-עולם. העיצוב מנסה לשקף את המציאות הזו, ע"י יצירת חיבורים דרמטיים בין אפור, אדום ושחור, המשוחים על-פני הגן בצורות ומרקמים היוצרים מתח ועניין. בגינה שתולים צמחי ארץ ישראל - סמל לתקומה. מעין הקדמה לצפוי למבקר במוזיאון."

המוזיאון בנוי בתצוגה אינטראקטיבית ידידותית, מושכת ומעניינת. סיפור המלחמה מוצג בצורה כרונולוגית דרך הצבאות וארגוני הלוחמים מתחילת ספטמבר 1939 ועד לכניעת יפן בספטמבר 1945. כאמור, הוא מדגיש את חלקם והשתתפותם של הלוחמים היהודיים בלחימה במערכות המכריעות. המידע הרב מוצג כך שכל אדם יכול לקבל פרוט על שטחי העניין שלו. הסיור נמשך כשעה וחצי ואני ממליצה עליו בחום.

ספר "הקוד האלוהי"

- מימי נוי -

חכמה בגויים, תאמין

אל הספר "הקוד האלוהי" מאת גרג בראדן הגעתי בעקבות צפייה מקרית בסרטון יוטיוב: Greg Braden - Divine Codes. הנושא סיקרן אותי. חקרתי וגיליתי שיש ספר בעברית שמרחיב בנושא הזה.

גרג בראדן, מדען אמריקאי, עוז קריירה מצליחה כמתכנת מערכות בתעשיית החלל ובמשרד ההגנה של ארה"ב, כדי להקדיש את זמנו למציאת עיקרון מאחד ולהצגתו בעולם. הוא נחשב לבר סמכא בנושא הגישור בין חכמת העבר למדע ולטכנולוגיה של ימינו. מסעותיו לכפרים, מנזרים ומקדשים באזורים הרריים נידחים והרקע המדעי שלו אפשרו לו למצוא את הקשר בין עיקרי המסורות העתיקות לחיינו כיום. הוא הגיע בעקבות מחקריו במדע לתובנות שאנחנו יודעים כבר מזמן. א. שקיים כוח עליון שהמדע לא עמד עדיין על טיבו. ב. לית אתר פנוי מיניה ג. שהעולם נברא במאמר.

ד. אחדות הבריאה.

הוא קושר את האותיות העבריות והערביות לכימיה המודרנית ולומד מזה שמצוי בתוכנו קוד אבוד שניתן לתרגמו ומהווה רמז למקור קיומנו. לדבריו, ניתן לתרגם תגלית זו לשפת החיים ע"י הפיכת היסודות המוכרים - מימן, חנקן, חמצן ופחמן, היוצרים את ה-DNA לאותיות

מפתח של שפות עתיקות, וכך ניתן לעמוד על קוד החיים שהוא מסר נצחי. כאשר מתרגמים זאת, מגלים שהאותיות שמרכיבות את שמו העתיק של אלוהים טבועות בקוד הגנטי שבכל תא ותא בגופם של כל היצורים החיים.

המסר הוא: "אלוהים הוא נצחי בגוף".

מסר זה אינו מבחין בין גזע, דת, מורשת או אורח חיים. ומצוי בתאי כל אשה, גבר וילד, שחיו בעבר, חיים כיום ויחיו בעתיד. בשעה שקרוב לשליש מעמי העולם מעורבים בסכסוכים מזוינים, הוכחה זו לקשר אוניברסלי בין בני האדם מצביעה על היותנו נעלים על כל אמונה שהפרידה בינינו בעבר. הוא מסתמך על דברים שני

ביואורגונומי שיטת הריפוי שמחוללת פלאים

- דבורה נוי -

(המצויה ביקום, באטמוספירה ובכל מקום בו יש חיים) מגיעה אליו. אדם חולה הוא אדם שאנגרית החיים לא מגיעה אליו. ממש כמו עציץ אשר מים לא מגיעים לשורשיו... במצב כזה, ישנה תקיעות המתבטאת במחלות, במערכות יחסים כואבות, או במניעה של שפע וכו'. תפקידי כמטפלת - לאבחן את מקור החסימה, לפתוח אותה ובכך להשיב אנרגיה לגוף ולאפשר לו איזון המזרז ריפוי. אנחנו מעפעפים על מנת לחוש אנרגיה ולייצר תהליכים אנרגטיים ע"י בקשות אני רגטיות וחיבור עם הבורא!

חשוב להדגיש: רוב הבעיות שאנו חווים, בין אם פיזיות ובין אם נפשיות, נוצרות כתוצאה מהפחדים, הטראומות, הפציעות, הלחצים והאירועים הקשים שעברנו, אנחנו או אבותינו בגלגול זה ובגלגולים שונים. אירועים אלה פוגעים בהילה (בגופים האנרגטיים) המקיפה אותנו ומשם מחלחלים אל הגוף הפיזי ומתבטאים כמחלות. הביואורגונומי משקם את הגוף האנרגטי, ולא את הגוף הפיזי. הגוף האנרגטי הוא זה שמשקם את

הגוף הפיזי. הטיפול בשיטת הביואורגונומי נוגע בשורש הבעיה, ולא רק בסימפטומים הנלווים אליה. העפעוף אותו הזכרתי, הוא הכלי שבעזרתו מאבחנים את המצב האנרגטי של המטופל. זהו "החוש השביעי", החוש הרדום שיש

לכולנו - זוהי תגובת העפעפים הרגישה, שריי עיניים עדינים, המגיבים באופן לא רצוני לכל קשר עם גלים אנרגטיים. בעפעוף אני מודדת את רמת האנרגיה של הגוף/של כל איבר ואיבר בגוף ואת איכותו עד לרמות התא.

כלי הטיפול העיקרי בביואורגונומי הוא מה שאנחנו מכנים 'השלמה אנרגטית' - לכל דבר ביקום יש בן זוג אנרגטי הנקרא השלמה אנרגטית. הטיפול הביואורגונומי מתבסס על 'ערבול' ובעצם 'הצמדה' של אנרגיית המטופל עם האנרגיה של ההשלמה האנרגטית שלו. במצב זה, שדות האנרגיה מתפשטים ובכך מהווים כוח ריפויי וחיסוני חזק. כך, תוך דקות, גם בטיפול מרחוק, אנחנו יכולים לרפא מכאבים ומחלות.

כאמור, החומר הזה אינו מתאים למחלקת השכל אך הוא מדהים בתוצאותיו ובפשטותו וזכיתי, בעזרה, לראות שיפורים דרמטיים אצל מטופלים שלא מצאו מזור גם בשיטות אחרות.

אתם קוראים טור זה, הרי לפי ניכר 'אזהרת קריאה': הדברים שאתם עומדים לקרוא עלולים להישמע לכם הזויים. אלו דברים שהשכל מתקשה לתפוס ולעיתים יישמעו זרים לאנשי אמונה. עבור אלו העלולים לפקפק במה שאתאר פה ובהיתר לעסוק בזה אספר, שבעידוד בנותיי, טרם החלתי לעסוק בכך, בדקתי עם מיטב הרבנים וקיבלתי אישור לכך (מן הסתם יימצאו גם מתנגדים) מתוך הבנה שאין בתפיסתי ולו שמץ של מחשבה שאני זו המחוללת את האפשרות של ריפוי... אנחנו משתמשים בחיי היום יום במושגים כמו: "האנרגיה כאן נפלאה", או "האנרגיה כאן לא נעימה"... יחד עם זה, לא באמת מודעים לכמה המשפטים האלה מהותיים לבריאות שלנו.

מה זו אנרגיה? מקור כל הכוח והחיים הטמון בחומר, שאנו חנו לא יכולים לראות, אבל יש לו צורות רבות וכולנו זקוקים לו כדי להתקיים.

לפני קרוב לעשרים שנה, נחשפתי לעולם האנרגיות והשימוש בהן לצורך ריפוי, זאת לאחר שהתנסיתי במספר טכניקות וראיתי כי טוב. המפגש הראשון שלי היה בקורס רייקי, שם אמרה לנו המורה עם כניסתנו לחדר הלימוד לראשונה: "ברגע שנכנסתם לפה, שימו את הרציונל בצד".

אני? הרציונלית? 3 תארים אוניברסיטאים, סטטיסטיקה ומחקרים. לשים שכל בצד? כן, שמתי ונסחפתי, ומאז הכל היסטוריה. בצד עיסוקיי הגשמיים, למחיה ופרנסה, שילבתי בחיי ובחיי הסובבים אותי טיפולים אנרגטיים מגוונים ובפרט את הביואורגונומי (ביו = חיים. אורגונומי = אנרגיית האורגון) שהפך את עולמי. הביואורגונומי, היא שיטת אבחון וטיפול המתבצעים ללא מגע יד אדם, על-ידי חישת אנרגיה ובאמצעות טכניקת העפעוף, שהיא יכולת הקיימת בכל אחד מאיתנו. כבר במקורותינו אנחנו יכולים למצוא סימוכין ליכולת לעפעף ולבחון בני אדם באמצעות תגובת העפעפיים. לדוגמה, בספר תהילים פרקי "אפסוק ד": ה' בהיכל קודשו, ה' בשמים כיסאו, עיניו יחזו, עפעפיו יבחנו בני אדם. העיקרון הבסיסי בביואורגונומי הוא: אדם בריא הוא אדם שאנרגיית ה"אורגון"

כתבו ב"ספר היצירה" שנכתב לפני 1000 שנה לפחות, הרבה לפני שהמדע המודרני עמד על הקשר הזה. גילוי של קשר ישיר בין אותיות העבריות ויסודות החיים מצביע על כך שספר היצירה העתיק מתאר את השימוש שאלוהים עשה באותיות שמו (היסודות הכימיים שלנו) לבריאת היקום, העולם וגוף האדם.

לדבריו, הסיכוי שמדובר במקרה כזה בקשר אקראי הוא 1 ל-200,000 בערך. הוא מסתמך גם על המגילות הגנוזות שנמצאו במערות קומראן ועל ספריית נאג' חמדי במצרים, ובהם מידע שהיה חבוי במשך קרוב אלפיים שנה.

הגילוי שבכימיה של החיים ב-DNA שלנו טמון קוד עתיק של שפה אוניברסלית, מציב על קיום עיקרון של אחדות האנושות, שלא היה ידוע בעבר. לאור מסר זה עלינו לבחון מחדש את התייחסותנו לאפשרות שכוח עליון מעורב בהתפתחויות החברתיות, הטכנולוגיות והמדעיות העתידיות.

בראדן מסיים בנימה אופטימית. לדבריו גילוי של המסר האוניברסלי שמוצפן

מצוי בתוכנו קוד אבוד שניתן לתרגמו YouTube

בתאינו מוביל למסקנה שזה עשוי ליצור תחושת אחדות אצל אנשים בעלי רקע תרבותי ודתי שונה. לדבריו האנושות בשלה לקבלת מסר מאחד של תקווה - משהו להאמין בו. "חתימת שמו העתיק של אלוהים בתאי גופנו מהווה מכנה משותף שלא היה ידוע בעבר, שיסייע לנו לגשר על ההבדלים הקיימים בינינו. ומעניק סיבה להאמין שהשלום הנו בר השגה וכדאי".

מי יודע, אולי המחקר הזה הוא מסי' מני הגאולה הקרבה, שהרי בימות המשיח תתגלה אחדות הבורא בתוך העולם עצמו, ככתוב בישעיהו (מ, ה) "וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר" וחכמות העולם מכינים ומכשירים את הבריאה לקראת קיום יעוד זה.

שבועות - חג הביכורים?

- פרופ' שמואל אחיטוב -

ברשימת המועדים של שמות כג, ידייז נמנו על הסדר שלוש הרג' לים: חג המצות, חג הקציר, וחג האסיף. הכתוב חוזר בהקשר דומה בשמות לד, כב: "וחג שִׁבְעַת תַּעֲשֶׂה לָךְ בְּכוֹרֵי קִצִּיר חֲטִיִּם". לחג אפוא שם כפול, חג הקציר וחג שבועות. חג הקציר הוא שם חקלאי, ואילו השם חג שבועות נגזר מקביעת התאריך, ככתוב בלוח הקורבנות של ויקרא כג: "שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת ... חֲמִשִּׁים יוֹם" מיום הִינָף העומר החל בפסח "מִמָּחֳרַת הַשִּׁבָּת" (פס' ייא). התורה אינה מפרשת בעומר של מה מדובר. אבל לפי עונת השנה, בעומר של שעורים, שהם ראשית הקציר, מדובר.

המצווה הבאה בלוח המועדים היא "וְהִקְרַתְּ בֵּתָם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה' ... לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתֵּים" וגו' (פס' טו-יז). כשם שעומר השעורים נקרא "עֹמֶר הַתְּנוּפָה" כך גם שתי הלחם נקראו "לֶחֶם תְּנוּפָה". אף שגם כאן לא פורש מאיזו תבואת דגן יבואו שתי הלחם, ברור כי שבע שבתות - שבעה שבועות - אחרי ראשית קציר השעורים אנו בראשית קציר החטים, ושתי הלחם הם "לחם ביכורים" (פס' כ), ביכורי החיטה. ואכן בלוח המועדים של ספר במדבר נקרא חג השבועות "יום הביכורים" (כח, כו) - היום שבו הביאו את ביכורי החיטה. אלה הן ההזכרות המפורשות היחידות בתורה של טקסי הבאת ביכורים הקבועים בלוח השנה. האם לא הביאו ביכורים לבד מביכורי הדגן האמורים? והרי כבר סיפור קין והבל רומז על הבאת ביכורים, ככתוב: "ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה'. והִקְלָל הַבִּיאָה גַם הוּא מִבְּכֹרוֹת צֹאנוּ מִנְחָה לַה' (בר' ג, ג-ד), ואין בכורות הצאן אלא ביכורי הצאן.

ב'תעריף' הקורבנות בראש ספר ויקרא (ב, יד-טז) מצאנו: "ואם תקריב מנחת פְּכוּרִים לַה' אֲבִיב קְלִי בֹאשׁ גֵּרֶשׁ פְּרָמֶל תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת פְּכוּרֶיךָ" וגו'. לפי ההקשר - רשימה של קורבנות נדבה של יחיד - ככתוב בראש הרשימה: "אדם כי יקריב וגו' (א, ב), ובראש רשימת המנחות "ונפש כי תקריב" (ב, א) אין ספק כי בקורבן יחיד מדובר הכתוב.

לא זו אף זו. מנחת הביכורים באה בסוף רשימת המנחות, כמין תוספת לרשימה, אחרי חתימתה בהזרה: "כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תַעֲשֶׂה חֶמֶץ כִּי כָל שֹׂאֵר וְכָל דֵּבֶשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁה לַה'. קִרְבֵּן רִאשִׁית תִּקְרִיבוּ אוֹתָם לַה' וְאֵל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ לְרִיחַ נִיחָח" וגו' (פס' יא-יג). ואיזה קורבן לא עולה למזבח? "מנחת פְּכוּרִים" הקרוי גם "קרבן ראשית", כשם שגם ביכורי השעורים

השם "חג הביכורים", שאותו למדנו כולנו בגן הילדים, אינו מופיע בתורה. הוא המצאה של היישוב החדש בארץ ישראל, כנראה בשנות העשרים של המאה הקודמת. מנין הגיע שם זה? פרופ' שמואל אחיטוב סוקר את הופעותיו ומשמעותו של המושג "ביכורים" בתורה

צילום: איילת סקסטין

גן-ירק אורגני בגליל

לכהנים אל לשכות בית אלהינו" (נחמיה ג, לח). המדובר בראשית העריסה, בביכורי העריסה, בחלת לחם הנאפית ראשונה מבי כורי הדגן, מהדגן החדש, ומובאת ללשכות המקדש לחלוקה לכוהנים. אין מדובר בעניין ספונטני, שבעלת הבית קמה בבוקר, אופה לחם והולכת למקדש לתת את חלת הלחם שאפתה לממונה על הלשכה, לחלק את הלחם לכוהן מן הכוהנים. אילו כך היה, מה היה דינה של חלה שנאפתה מחוץ לירושלים? הרי גם היא חייבת להגיע ללשכות המקדש. אין מדובר אפוא בחלת לחם שכל בעלת בית תיתן כל בוקר לכוהן; וכי מה יעשה הכוהן בכל חלות הלחם שיביאו לו נשות הקהילה? או אולי יחזר על הפתחים לאסוף חלות? יש ביכורים שהובאו למקדש בטקסים פור-לחניים, כנראה ציבוריים וחגיגיים כמו הינף העומר של ימי בית-שני, כמתואר במשנה (מנחות ג, ג), או בתהלוכות חגיגיות - ולא בחג עצמו שבו עוד אין ביכורים מלבד ביכורי החטים - כמתואר במשנה (ביכורים ג, ב'ו). אלא שאין בידינו עדויות לכך, לא מימי בית ראשון ואף לא מימי בית-שני, שהרי זמנה של המשנה כבר מספר דורות לאחר החורבן. מה שנוטר בידינו הוא התיאור של טקס הבאת ביכורים פרטי האמור בפרשת "מקרא בי-כורים" (דברים כו, א-יא) שהובא למעלה. ■

נקראים "עֹמֶר רִאשִׁית קִצִּירְכֶם". שני המו-נחים "ביכורים" ו"ראשית" הם קיצורים של "ראשית הביכורים", ככתוב בשמות כג, יט; לד, כו: "ראשית בכורי אדמתך" - רק ראשית הביכורים הם קודש לה'. ובפרשת "מקרא ביכורים" (דברים כו, א-יא) נאמר: "ולקחת מראשית כל פרי האדמה ... ושמת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר ה' לשכן שמו שם... ולקח הכהן הטנא מידך והניחו לפני מזבח ה' אלהיך... ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה" וגו'.

ההכרה כי "ביכורים" ו"ראשית" הם מו-נחים זהים מעלה את השאלה כיצד לפרש את המצווה המוכרת לנו כ"הפרשת חלה". במדבר טו, יז-כא נאמר: "בִּבְאֶכֶם אֶל הָאָרֶץ ... וְהָיָה בְּאֶכְלֶכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תִּרְיִמוּ תִרְוֶמָה לַה': רִאשִׁית עֲרִסְתֶּכֶם חֲלָה תִרְיִמוּ תִרְוֶמָה פְּתֻרֹמָה גֶרֶן בֶּן תִּרְיִמוּ אֹתָהּ: מִרִאשִׁית עֶרְ-סִיתֶכֶם תִּתְּנוּ לַה' תִּרְוֶמָה לְדֹרֹתֵיכֶם". הכתוב אינו מפרש את "תִּתְּנוּ לַה'", ומפנה אותנו לתרומה הרגילה, הניתנת לכהנים: "פְּתֻרֹ-מֵת גֶרֶן בֶּן תִּרְיִמוּ אֹתָהּ". וכך פירש יחזקאל המונה את כל התרומות הניתנות לכוהנים, וחותם: "וראשית עריסותיכם תתנו לכהן להניח ברכה אל ביתך" (מד, ל). מפורש ממנו היה נחמיה שקבע: "ואת ראשית עריסותינו ותרומותינו ופרי כל עץ תירוש ויצהר נביא

אדוות של תקווה פרס ישראל לשנת תשפ"ה

עיצוב לוגו פרס ישראל

לידיה של אביה, בתם של דבורה ונחמיה נוי,
התגלגלה זכות נדירה - עיצוב לוגו לפרס ישראל.
אביה מספרת על תהליך היצירה

- אביה נייהוז -

אני מעצבת גרפית כ-18 שנה, מתוכן 6 שנים בעלת סטודיו עצמאי ומעצבת עבור של פרויקטים - מאירועים פרטיים, דרך עסקים קטנים ועד לחברות הגדולות במשק, כגון ה.שטרן, תנובה, מגדל, בנק מזרחי ועוד. שאיתם אני משתפת פעולה באירועים רבים, והציעה לי להשתתף במרכז לעיצוב לוגו לטקס פרסי ישראל תשפ"ה. פרס ישראל נחשב אחד הפרסים המסעתיים והיוקרתיים ביותר ומוענק מדי שנה במוצאי יום העצמאות לאנשים שתרמו

לפיתוח המדינה במגוון רחב של תחומים. בתחילה, התפלאתי כיצד ייתכן שלטקס מכובד שכזה אין לוגו קבוע, אך התברר לי שבנוסף לסמל המנורה המוכר המוטבע על גבי הפרסים, נבחר בכל שנה נושא משיג תנה ואיתו משתנה גם הלוגו. כמי שגדלה על ערכי הציונות והממלכתיות - כמוכן שהסכמתי מיד להשתתף באתגר. הבריף (תקציר הדרישות) העיצובי אכן היה מאתגר - אזכור של סמל המנורה בשיג לוב ערכי העל של הטקס יחד עם הנושא השנתי "אדוות של תקווה" - והכל בגווני זהב ההולמים את המעמד היוקרתי. התיישבתי מול המחשב כשבדמיני מחי

שבות ורעיונות, אך לפתע הרגשתי שכוח גדול ממני מכון את ידי ויוצר דמות של פניקס - סמל הקימה מאפר והשאפה לתקווה - עשוי ממעגלים מתמשכים כמו אדוות מים, המזכירים במבנה שלהם גם את סמל המנורה.

ביננו. תחושת הקסם אשר הרגשתי בזמן היצירה (ובהחלט לא זכורה לי מעיצובים קודמים) גרמה לי להבין שהזכייה שלנו במרכז בטוחה וכעת רק חייכתי שההפקה תסיים את הצד שלה עבור תכנון האירוע. כחמישה שבועות בלבד (!) לפני יום העצמאות התבשרנו שהלוגו הייחודי אכן נבחר כלוגו השנתי של הטקס, ויצאנו למרתון של עיצובים עבור הבמה, קיר הצילום והאלמנטים הגרפיים הנוספים שליוו את האירוע. אחרי חודש של עבודה אינטנסיבית בית ומאומצת (מי אמר פסח?) - הגיעה התוצאה המושלמת.

במוצאי יום העצמאות הוזמנתי לבנייני האומה לצפות מקרוב בבמה המרהיבה ויתר התוצרים הגרפיים שעוצבו בהשראת הלוגו שאותו יצרתי. למרות מחאות פוליטיות כואבות (בכל זאת אנחנו במדינת ישראל) שהעיבו על המעמד המכובד, הטקס היה מרשים ומרגש ואשרי שזכיתי להיות חלק ממנו, דווקא בעת הזאת.

כל דברינו ומקרינו - כולם ניסים

"... מי שנושא דגל, כשקשה לו בדרך, כדאי שמפעם לפעם לא יסתכל רק על הצעד הבא, הכאן והעכשיו, אלא ירים את מבטו למעלה ויסתכל גם אל האופק..."

"טופאן אל אקצה" או בתרגום לעברית - "מבול אל אקצה".

אך מבעד לחושך בצבצו ועדיין מבצבצות מאות אלפי נקודות אור קטנות וגדולות. אני רוצה להצביע על שלוש תופעות ששינו את פני המערכה בשמיני עצרת, שאני רואה בהן לא פחות מניסים.

התופעה הראשונה היא עשרות חוליות קטנות, מחזיקי נשק שהתאספו, בלי תיאום, בלי פקודה, בגבורה עילאית, ורצו לחזית לעכב את מתקפת החמאס. בעולם מוכרות תופעות של אזרחים המגינים על הבית שלהם, גם מול צבאות סדירים וארגוני טרור. פחות מוכרת תופעה של אזרחים שעוזבים את הבית שלהם ורצים להגן על הבית של מישהו אחר כאזרחים.

התופעה השנייה, גיוס מהיר של מערך המילואים והתייצבות של פלוגות וגדודים תוך מספר שעות בעוטף כדי לבלום ולהדוף את מתקפת החמאס ובגבול הצפון כדי למנוע התקפה של החיזבאללה. בכל בית ספר לצבא מלמדים שמול מתקפת פתע של דיביזיית קומנדו יש להחזיק קו אחורי, לבנות תמונת מצב ורק לאחר מכן לצאת להתקפה מאורגנת על הכוח הפולש. זה בדיוק מה שלא קרה! חיילי צה"ל הפשוטים, בדרג הטקטי הנמוך, הגיעו לימ"ח

כדי לקיים מצווה, והשני - שראויים כל ישראל לשבת בסוכה אחת. יום שמיני עצרת ושמחת תורה הוא הפסגה של חג הסוכות והימים הנוראים. זהו יום אינטימי בין עם ישראל לקב"ה, שבו מתעכבים יום נוסף לחגוג יחד לפני הפרידה מהמקדש כשכל אחד חוזר לביתו. הביטוי המופיע בגמרא לתאר את היום הזה הוא שהקב"ה אומר לישראל "קשה עליי פרידתכם". רבי ישי ראל מרוזין פירש שהכוונה ב"קשה עליי פרידתכם" היא שקשה עלי הפירוד בלבבות שיש ביניכם. תפילת הגשם שאנו מתפללים בשמיני עצרת היא בקשה לקב"ה שיגלה את חסדו וירעיף עלינו גשמי ברכה. תכונות המים - שהם מחברים. לדוגמה, המים מחברים את חלקיקי הקמח לעיסה. בניגוד למים המחברים, האש מפרידה. המלחמה פרצה כאשר החברה הישראלית שסועה. אש המחלוקת המפרידה הפכה את הבקשה לחסדו של הקב"ה לגשמי ברכה ליום בו הופיעה מידת הדין, והתקיים בנו הכתוב בתפילת הגשם, "תוֹלְדוֹתֵם נִשְׁפָּךְ דָּמָם עָלֶיךָ פְּמִים, יִתֶּן כִּי נִפְשָׁנוּ אֶפְפוּ מֵיִם". במקום גשם קבלנו מבול. החמאס זיהה את הפירוד בינינו והחליט שזה העיתוי המתאים להוציא לפועל את התכנית שתכנן במשך שנים. מעניין שאת שמה של המערכה הוא קרא

בטקס שנערך ברחבת הזיכרון, כמדי שנה, בערב יום הזיכרון, היה הנואם המרכזי תא"ל ארי סינגר. אנו מביאים כאן את דבריו המרגשים והמעצימים, שתוקפם יפה גם לשאר ימות השנה:

מעל לשלושים שנה, מאז שאחי ג'ייקוב נהרג בתאונת אימונים, אני מגיע כמעט בכל שנה לטקס יום הזיכרון בגבורת מרדכי. סיפורם ומורשתם של שאר חללי השכונה מוכרים לי היטב. עליתי לארץ עם משפחתי רק כמה חדשים לפני מלחמת יום הכיפורים ומורשתם של הרב פרייזלר ושל מרדכי ינאי ליוו אותם תהליך הקליטה וההתבגרות שלי, ביחד עם עולם חדש של "ישראליות" והתמורות שחלו במדינה ובחברה הישראלית בעקבות מלחמת יום הכיפורים. את אילן הכרתי דרך אחותו דורית שהיתה בת שבת שלי בבני עקיבא. בנפילתו למדתי לראשונה שמחיר ההכנות למלחמה לעיתים כבד. מי היה יכול להאמין שכעבור כמה שנים גם המשפחה שלי תשלם את מחיר ההכנות למלחמה. ג'ייקוב, בדומה לאילן, נהרג בתרגיל בתאונת אימונים. את ספי ואוריה הכרתי לא רק מהשכונה אלא גם כטנקיסטים שמפעם לפעם הצטלבו דרכינו בהכנות ובהשתלמויות החילויות לקראת מלחמת "שלום הגליל". אוריה היה בן בית אצלנו, חבר ילדות של אחי דני. ספי, שהיה מבוגר ממני, היה דוגמא ומופת למפקד מקצועי וקפדן שדרש מעצמו וממפקדיו מקצועיות עד לפרט הקטן ביותר. שנים רבות עברו מאז, התמונות קצת דהו, התסרוקות והמשקפיים של החללים שייכים לתקופה אחרת. במבט ראשון אפשר לטעון שהכול השתנה: המדינה, הצבא, החברה הישראלית, איכות המנהיגות. או כפי ששר אריק אינשטיין: "אמרו שפעם היה כאן חלום נהדר אבל כשבאתי לראות לא מצאתי שום דבר, יכול להיות שזה נגמר". בעיני, יותר נכון להגיד שאנחנו בתהליך של קוממיות וגאולה ומתקדמים קמעא, לפעמים בהארת פנים של הקב"ה ולפעמים בהסתר פנים הדורש מאיתנו למתק את מידת הדין המתוחה עלינו. יש שיר מפורסם של חיים גורי, "שיר הרעות", שנכתב בשלהי מלחמה העצמאות.

על הנגב יורד ליל הסתיו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך.

כבר שנה לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשדותינו
כבר שנה ונותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר בינינו.

בקי באומל פינת המתכון בקהילה

קוביות עוגת גבינה

אין חג שבועות בלי עוגת גבינה, והפעם בגרסה אפויה, עשירה ונימוחה, שנראית נהדר חתוכה לקוביות על מגש חגיגי.

מצרכים

500 גרם גבינה לבנה

450 גרם גבינת שמנת

200 גרם סוכר (כוס)

4 ביצים לארג'

כפית תמצית וניל

כף מיץ לימון

לציפו

400 גרם שמנת

100 גרם סוכר (חצי כוס)

כפית תמצית וניל

כפית מיץ לימון

אופן הכנה

* מחממים תנור על 160°C ומניחים בתחתית תבנית עם מים רותחים.

* מערבלים את הגבינות בקערת מיקסר עם ווגיטרה, מוסיפים סוכר וממשיכים לערב.

* מוסיפים את הביצים, אחת בכל פעם, עד שכל הביצים נטמעות.

* מוסיפים וניל ומיץ לימון ומערבבים לקבלת תערובת חלקה.

* יוצקים לתבנית מרובעת מרופדת בנייר אפייה ואופים כ-60 דקות, עד שהשוליים יציבים אך המרכז עדיין רוטט מעט.

* מערבבים את חומרי הציפוי, יוצקים על העוגה בעדינות, משטחים ומחזירים לתנור לעוד 10 דקות.

* מצננים לטמפרטורת החדר ומעבירים ללילה במקרר. חותכים לריבועים, מגישים וקוצרים מחמאות.

יש לנו הזדמנות וחובה לתיקון. רבים מדי ברים על הקונספציה שכשלה. מהי אותה "קונספציה"? אפשר להסתפק בכשלים טקטיים שהיו - הסתמכות יתר על טכנולוגיה, מודיעין ויכולת אש. אך שורש התיקון בעיני הוא מעבר לצבא ולממשלה אלא בנו, בעם: לא הבנו מי האויב ומה מניעי העומק שלו, אבל יותר חשוב - לא הבנו מי אנחנו ומה ייעודנו. הייתי במלחמה בעי שרות בתים בעזה. לא מצאתי בית אחד בלי תמונה של אל-אקצה. האויב מבין היטב מה היעוד שלו ובשם מי הוא נלחם. בשנים האחרונות נוצרה אסימטריה בין אויב שרוצה לנצח, להשמידנו ויודע על מה ובשם מי נלחם - לעם שרוצה שקט בכל מחיר. במלחמה זו חשתי שדברים משתנים. ראיתי בדרג הטקטי, בפלוגות, בגדודים, התעוררות וחיבור לזהות שלנו, הכמיהה להיות שייך למשהו גדול. להכריע ולנצח את האויב. הזכרתי קודם את ערך הרעות. יש ערך מעל לערך הרעות וזה ערך השליחות. השליחות מנטרלת אגו, השליח הוא ידו הארוכה של המשלח שלנו - "עם ישראל לדורותיו": הדורות שהיו והדורות שיהיו. השליחות והנאמנות שלנו למדינה ולעם אינה תלויה במפקד או במנהיג כזה או אחר. מקור העוצמה למלא שליחות זו, גנוזה בנו כעם, כדברי בעל התניא: "... נקראו כל ישראל אחים ממש, מצד שורש נפשם בה' אחד, רק שהגופים מחולקים. ולכן העושים גופם עיקר ונפשם טפלה, אי אפשר להיות אהבה ואחוה אמיתית ביניהם, אלא התלויה בדבר לבדה."

יום הזיכרון הוא לא רק לזכור את העבר אלא להזכר בייעודנו ולפעול להגשים אותו לאורם של הנופלים. יש לי אמונה גדולה בעם ישראל. אני מאמין שאנחנו נמצאים לפני הנס הגדול הבא שלנו. לפני 77 שנה זכינו לראות את נס קיבוץ גלויות הפיזי, שהגענו מארבע כנפות הארץ לאחר 2000 שנה והקמנו מדינה. יש לנו הזדמנות לחולל נס גדול עוד יותר והוא קיבוץ גלויות ערכי שיקויים בנו "וראו על עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ויראו ממך". ועד אז נתנחם בנבואת ישעיה פרק ס:

(יח) לֹא יִשְׁמַע עוֹד חֲמֹס בְּאַרְצָךָ שָׁד וְשֹׁבֵר בְּגִבּוֹלֶיךָ וְקָרָאתָ יְשׁוּעָה חוֹמַתֶיךָ וְשִׁעְרֶיךָ תִּהְיֶה: ... (כ) לֹא יָבֹא עוֹד שְׁמֶשׁךָ / וְיִרְחַךְ לֹא יֵאָסֵף / כִּי יִדּוֹד יִהְיֶה לָּךְ לְאֹר עוֹלָם וְשָׁלְמוֹ יִמִּי אָבְלֶךָ:

(כא) וְעַמְּךָ כָּלֶם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ נֶצַח מְטַעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהִתְפָּאֵר: (כב) הִקְטַן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהִצְטַעַר לְגוֹי עָצוּם אָנִי יִדּוֹד בְּעֵתָהּ אֲחִישָׁנָה: ■

עוד לפני שקראו להם, הצטיידו במהירות, נסעו לעוטף וחתרו למגע להציל את מה שיכולים להציל, לרוב ללא תכנית סדורה ובתמונת מצב מעורפלת.

התופעה השלישית, שהחזיבאללה לא פתח במערכה בצפון במקביל להתקפת החמאס בדרום.

יש משהו מביך שאני עומד בפניכם כאיש צבא ומדבר על ניסים. אסביר למה הכוונה. אנחנו עם שחי בנס. לפי כל היגיון עם ישראל היה אמור להיות הערת שוליים היסטורית שנכחד לאחר חורבן בית שני. מיוחסת לבן גוריון האימרה "בארץ ישראל מי שאינו מאמין בניסים אינו ריאלי".

קדם לו הרמב"ן שהסביר בסוף פרשת בא שכאשר בליל הסדר מספרים על הניסים הג' לויים שקרו לאבותינו במצרים, אנו מקבלים כוח להתבונן גם בניסים הנסתרים שבכל יום עמנו. דווקא על הניסים הנסתרים כתב: "שהם יסוד התורה כלה. שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו, עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכלם נסים". אין בהם טבע ומנהגו של עולם, בין ברבים בין ביחיד. ובהמשך מפרט הרמב"ן מתי "יצליחנו בשכרו" ומתי חלילה "יכריתנו עונשו".

כשכתב "עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכולם נסים" אין הכוונה לשבת באופן פאסיבי ולקוות לנס. אלא לפעול כדי לחולל את הנס בדרך הטבע ובסייעתא דשמיא. לא נתעורר בוקר אחד ונגלה שכל המים בעזה נהפכו לדם או שהדאחיה התמלא בצפרדעים או שהאיראנים התעוררו יום אחד עם שחין. אנו נדרשים למעשי הגבורה של חיילנו, מעשי הגבורה של משפחות החיילים והחוסן והאמונה בצדקת הדרך של כלל תושבי המדינה. יש חובה להודות לקב"ה ולהגיד "כוחי ועוצם ידי עשו את החיל הזה" ולדעת שה' הוא הנותן לך כח, כח פיזי וכח נפשי, לעשות חיל.

נס הוא לא רק דבר פלאי, miracle, נס הוא גם דגל. מדינת ישראל היא נושאת הדגל וחוה החנית במלחמת ציוויליזציות רב-מוקדית בין האיסלם למערב, המזרח למערב. גם בתוך העולם המערבי יש תהיות ותעיות ערכיות רבות - ואנחנו, כעם התנ"ך, שחזר לארץ התנ"ך, מביאים את ערכי התנ"ך לעולם. הפתגם הידוע ש"אין בעל הנס מכיר בניסו" מקבל פירוש נוסף. הדגלן, "נושא הנס", אינו רואה את הדגל שלו כי הוא מסתכל קדימה ולא למעלה. מי שנושא דגל, כשקשה לו בדרך, כדאי שמפעם לפעם לא יסתכל רק על הצעד הבא, הכאן והעכשיו, אלא ירים את מבטו למעלה ויסתכל גם אל האופק.

רופא. סיכון השברים הייעודי פותח לגבי כל מדינה לפי נתוני שברים באוכלוסיה ונתוני תמותה. ישראל נכללת ב-FRAX מסוף שנת 2014. ניתן להשתמש ב-FRAX עם או בלי תוצאות בדיקת צפיפות עצם. רק חלק מגורמי הסיכון לאוסטיאופורוזיס ושברים נכללו במדד ה-FRAX. קיימים גורמי סיכון נוספים שראויים להתייחסות, חלקם ניתנים לתיקון על-ידי שינוי באורחות חיים:

תזונה

לתזונה מאוזנת שכוללת את כל אבות המזון, כגון חלבון וכמות מספקת של קלוריות, חשיבות בבניית שלד בריא בתקופת הגדילה וההתבגרות. שלד שנבנה בתקופה זו ישמש אותנו למשך כל החיים. הצבירה העיקרית של מסת העצם מתרחשת עד גיל 20 עם תוספת קטנה בין גיל 20 ל-30. תזונה נכונה כוללת צריכה נכונה של סידן וחלבון עד גיל זה, בנוכחות רמה תקינה של ויטמין D. שמירה על פעילות גופנית סדירה והימנעות מהרגלים אשר עלולים להזיק לעצם, כגון עישון ושתית אלכוהול, יכולים להבטיח מיצוי של מלוא הפוטנציאל הגנטי של צבירת מסת העצם. ניצולי שואה שלא זכו לכל אלה בהיותם ילדים ונערים, זכו להכרה במחלת האוסטיאופורוזיס כנגרמת עקב השואה ללא סייג. לתזונה יש חשיבות לאורך כל החיים, בעיקר בקשישים שלעיתים צורכים תזונה לקויה ובמקביל סובלים מחסר ויטמין D.

העדר פעילות גופנית ואורח חיים יושבני

העדר פעילות גופנית סדירה מעלה את הסיכון לאוסטיאופורוזיס, וקיימות המלצות לביצוע פעילות גופנית באופן סדיר וקבוע כאמצעי למניעת נפילות ושברים. נטייה מוגברת לנפילות: הסיכון לנפילות עולה עם הגיל, וניתן להפחית את שכיחותן על-ידי הדרכה ותרגול מתאימים, שזמנים היום בקופות החולים, או הדרגה על-ידי פיזיותרפיסטים ומורים להת-

הבנייה גדולה כמותית מהפרוק. מאזן זה נשמר עד שנות העשרים לחיים; לאחר מכן, היקף הפרוק והבנייה משתווים ובני שים לאחר גיל המעבר והפסקת הפעילות של הורמוני המין גובר הפרוק על הבנייה. כמו כן, עם העלייה בגיל, תהליכי בניית העצם איטיים יותר ולא מצליחים לפצות על תהליך הפרוק היעיל, בנשים ובגברים כאחד. הדבר קורה גם במצבי חולי ובשימוש בתרופות שעלולות לפגוע בעצם.

אוסטיאופורוזיס בשלביה המוקדמים היא "מחלה שקטה" נטולת תסמינים אופניים. הביטוי הקליני הראשון שלה הם השברים האופניים. בדיקת צפיפות עצם הינה מדד כמותי שקשור בסיכון להופעת שברים, אך מרבית השברים מתרחשים באנשים שצפיפות העצם שלהם לא חצתה את רף ההגדרה של אוסטיאופורוזיס. הבדיקה זמינה בסל הבריאות בישראל מגיל 60 לנשים וגברים ובמקרים של מחלות רקע שפוגעות בעצם גם בגיל יותר צעיר. צפיפות עצם תקינה מוגדרת על ידי ארגון הבריאות העולמי כ-1 סטיית תקן אחת (כלומר עד כ-10%) מתחת לערך ממוצע של מבוגרים בריאים תואמי מין בני 30. שלב הקודם לאוסטיאופורוזיס קרוי אוסטיאופניה (Osteopenia) ומוגדר בין סטיית תקן אחת ועד ל-2.5 סטיות תקן (כלומר בין 10 ל-25%) מתחת לערך יחוס ואילו אוסטיאופורוזיס מוגדרת כיותר מ-2.5 סטיות תקן (כלומר 25% פחות ממוצע צפיפות עצם של אנשים בני 30).

שכיחותה של אוסטיאופורוזיס עולה עם הגיל ופוקדת גם נשים וגם גברים. אחת מכל שלוש נשים ואחד מכל 5 גברים עלולים לסבול משברים אוסטיאופורוטיים במשך חייהם, בעיקר לאחר גיל 60.

היות ולמרבית החולים שחוו שברים אוסטיאופורוטיים אופייניים הייתה צפיפות עצם גבוהה מזו שמוגדרת כאוסטיאופורוטי, אימץ ארגון הבריאות העולמי (WHO) אמצעי להערכת סיכון שברים בשם FRAX, שפותח על-ידי ועדת היגוי של IOF (International Osteoporosis Foundation) בראשותו של פרופ' ג'ון קניס. אמצעי זה כולל חלק מגורמי הסיכון לשברים: גיל, מין, שימוש בתרופות ממשפחת הקורטיזון, משקל וגובה, עישון ושימוש מופרז באלכוהול, שבר צוואר הירך אצל אחד ההורים, ומחלות רקע שמגבירות פגיעה בעצם. הוא זמין במחשב לכל

רצם של צריאות

עם
ד"ר יהודית קרול

הפעם כיבדה אותנו בכתיבת המדור פרופ' צופיה איש-שלום, מומחית לרפואה פנימית, אנדוקרינולוגיה וסוכרת, פרופ' חבר קליני בדימוס בפקולטה לרפואה של הטכניון. בעבר ניהלה את היחידה למטבוליזם העצם והמינרלים בקריה הרפואית רמב"ם ואת יחידת המחקר בתחום. בעבר אף הפעילה את יחידת המחקר האנדוקריני במרכז לין וכמו כן ניהלה את קורס ההכנה לרישוי רופאים עולים בפקולטה לרפואה בטכניון. היא נחשבת לאחת המומחיות הבכירות והמוסמכות ביותר בתחום האוסטיאופורוזיס.

אוסטיאופורוזיס השקט שלפני השבר

אוסטיאופורוזיס היא מחלה "שקטה", שכיחה, שאת פגיעתה ניתן למנוע. אוסטיאופורוזיס (Osteoporosis) היא ירידה בכמות ו/או בחוזק העצם תוך שני נוי במבנה הפנימי שלה, כך שהעצם אינה מסוגלת לעמוד בעומס שגרתי. כתוצאה מכך מתרחשים שברים לאחר חבלה מינימלית, כגון נפילה מגובה עמידה, או אפילו ללא חבלה כלל. השברים מתרחשים במקומות אופייניים בשלד: חוליות עמוד השדרה, צוואר הירך, עצם הזרוע סמוך לכתף, והאמה, סמוך לשורש כף היד ועוד. השברים פוגעים באיכות החיים ומקצרים את תוחלת החיים.

מדובר במחלה שכיחה. בחישוב שבוצע תוך שימוש ברשם האוסטיאופורוזיס של מכבי שרותי בריאות, בישראל כ-500000 חולי אוסטיאופורוזיס.

העצם היא רקמה חיה, שעוברת תהליכי פירוק ובנייה לאורך כל החיים. המאזן הכמותי של תהליכים אלה משתנה במשך החיים, כך שבתקופת הגדילה וההתבגרות

מורה לחיים: אנושיות, התמדה וכח רצון

- חנה בן ארי -

להתעמלות המתקיים בקהילתנו שימשה כמורה מעל 15 שנים ושימשה לנו ולאחרים דוגמא אמיתית לנחישות וכח רצון ואמונה רבה בחשיבות הספורט לגוף ולנפש.

מדובר באשה נעימת הליכות, חרוצה ויסודית, שהקשר האנושי מאד חשוב לה. היא אינה חברה בקהילתנו באופן רשמי, אך מריגשה חיבור וקשר רגשי לקהילה גם בבואה לבית הכנסת להתפלל בימים נוראים. היא מגלה כח רצון והתמדה ואינה מוותרת לתלמידות (הגמלאיות) המתקשות לבצע תרגיל כלשהו. "תנסי שוב, זה חשוב לגוף, חשוב להתמיד ולא לוותר" - זה המוטו של המורה טובה שליווה אותנו בשיעורים לאורך כל השנים.

הדוגמא האישית שהראתה לנו כאשר ביצעה כל תרגיל והסבירה כיצד לבצעו אינה מובנת מאליה לאור גילה המתקדם. הרגשתי צורך לשתף ולספר ולו במעט על המורה טובה ואישיותה הנעימה והמיוחדת שאפשרה לנו להיות מהשיעורים ולהבין את חשיבותם.

התלמידות מעריכות הערכה רבה את ההשקעה, את הדוגמא האישית ואת כח הרצון להתמודד ולהוכיח לכולנו כי הגיל אינו מהווה מגבלה או מכשול.

אנו מודות לטובה על השנים שעזרה לנו להכיר את גופנו, לשכלל את תפקודיו ולהאמין ביכולותינו לבצע תרגילים שנראו בתחילה כבלתי אפשריים ולהגיע לתוצאות. אנו מאחלות לטובה בריאות איתנה ואריכות ימים יחד עם בעלה יוסי, ילדיה ונכדיה.

הו סיפור על אשה מיוחדת שבימים אלו מלאו לה 93 שנים! - המורה טובה, שהעבירה חוג

”
תנסי שוב, זה חשוב
לגוף, חשוב להתמיד
ולא לוותר

ספר שונים בהרצליה, ברמת חן ובאורט גבעתיים וכן העבירה חוגי התעמלות לנשים ב"שלווה" גבעתיים ובתנועת "אמונה" בת"א. טובה נשואה ליוסי ולהם 3 ילדים. הבן הבכור משמש שגריר ישראל בגאנה, בן נוסף הינו פרופ' לפסיכולוגיה באוניברסיטה ומתגורר בסן דייגו, והבת עובדת כאחראית הדרכה ברשת בתי מלון אפריקה ישראל. ב-60 השנים שבהן לימדה חינוך גופני ראתה טובה סיפוק רב בעבודתה. בחוג

התעמלות לנשות הקהילה ב"בית אהרון", עד שנאלצה לאחרונה להפסיק עקב פציעה. המורה טובה עבדה מעל 60 שנים כמורה לחינוך גופני בבתי ספר יסודיים ותיכונים וכן העבירה חוגי התעמלות לנשים.

טובה גולדשמיד נולדה בגרמניה וגדלה בבית מסורתי דתי. אביה, שהיה מורה, עלה ארצה לפני משיחתו, כדי להכין לאשתו וילדיו סרטיפיקטים לעלייה ארצה. טובה עלתה ארצה עם אמה וארבעת אחיה בשנת 1938. המשפחה התגוררה בת"א וטובה למדה בממ"ד "תלפיות" ובתיכון הדתי עירוני ג' (צייטלין). היא התגיירה לצבא ושרתה כפקחית טיסה. לאחר שחרורה מהצבא למדה בבית מדרש לחינוך גופני בת"א במשך שנתיים, טרם הקמת מכון וינגייט. לאחר סיום לימודיה, עבדה טובה כמורה לחינוך גופני בבתי

עמלות לגיל המבוגר במסגרת פרטית. כל אחד יכול לבדוק את מידת הנטייה שלו לנפילות על-ידי התייחסות למספר אירועי נפילה בשנה: שני אירועי נפילה בשנה מודדים כסיכון גבוה לנפילות. אחת הדרכים למנוע נפילות היא לשפר את שיווי המשקל ולחזק את שרירי היציבה. לבדיקת שרירי היציבה ניתן לקום מכיסא בלי עזרת ידיים לפחות 5 פעמים בפחות מ-10 שניות ולעמוד על רגל אחת בלי עזרת ידיים במשך 30 שניות לפחות.

ביוטיוב תוכלו למצוא סרטונים של תרגילים לשיפור יציבות ושיווי משקל:

שיווי משקל
למתחילים:

26 תרגילים מעולים
לאוסטיאופורוזיס:

הטיפול באוסטיאופורוזיס כולל תזונה נכונה, פעילות גופנית לשיפור כוח שריר ולמניעת נפילות, תזונה המכילה כמות מספקת של סידן וחלבון ובמידת הצורך (כגון אי-סבילות ללקטוז) שימוש בתוספי סידן וויטמין D, לשמירה על רמה תקינה אך לא עודפת של ויטמין D בדם. כמו-כן ישנו טיפול תרופתי שנועד להפחית סיכון שברים באתרי השלד השונים בכ-25 עד 50%. מרבית התרופות משתייכות לקבוצת תכשירים נוגדי פרוק עצם. בקבוצה זו: FOSALAN, MAXIBONE, BINOSTO (ALENDRONATE), RIBONE (RISEDRONATE), ACLASTA PROLIA (ZOLEDRONATE) ו-1 (DENOSUMAB). רק תרופה אחת הנה תרופה בונה עצם, שמשקמת את המבנה הפנימי של העצם - TERROSA/TERIPARATIDE/FORTEO. היא ניתנת בהזרקה יומית עצמית וכלולה בסל הבריאות לחולים שסבלו משברים.

תרופה נוספת בשם EVENITY (ROMOSOZUMAB) פועלת במנגנון כפול בונה עצם ונוגד פירוק עצם. היא כלולה בסל הבריאות למטופלים שחוו שני אירועי שבר בשנה חולפת. הטיפול התרופתי צריך להיות מותאם אישית, תוך התחשבות במחלות רקע וסיכון שברים של המטופל/ת.

אירועים בקהילה

תודות לכל המארגנים, התורמים, המשתתפים והמסייעים בכל האירועים.

אפטר פורים

בחודש אדר התקיים קידוש "אפטר פורים" ובמרכזו תחרות טעימה ועשירה של סלטים.

ישר כח לכל המשתתפים הרבים שהביאו מגוון גדול של סלטים. תודות למארגנים, לשופטים ולמנחים.

פסח

לקראת פסח התקיימה הרצאה מפי הרב פרופ' בן ציון רוזנפלד שעסקה במצוות סיפור יציאת מצרים כעיקרו של ליל הסדר.

שבת הגדול

בשבת הגדול נערכה סעודת שבת קהילתית מרובת משתתפים באולם בית אהרון. גם בליל הסדר נערך באולם סדר משותף בהובלת הרב יהושע סלפושניק, שנטלו בו חלק חברי קהילה. יבואו על הברכה היוזמים, המארגנים והמבצעים.

יום השואה

לקראת יום השואה אירחנו את בת הקהילה ד"ר יוכי פישור (בתם של ד"ר שמחה ואסנת ז"ל) לערב מיוחד על זיכרון, היסטוריה וטראומה, בעקבות הספר שפרסמה על תולדות אביה במבט אישי.

יום העצמאות

בבוקר יום העצמאות התקיימה, לראשונה, תפילה חגיגת מוזיקלית לכל קהילות העיר בבית הספר "אמונים", בהובלת נעם יעקובסון ונגנים. כ-250 גברים, נשים וילדים השתתפו בתפילה בשירה ובריקודים. את האירוע, שהיה מלווה גם במשחקים לילדים וכיבוד קל, כיבד בנוכחותו הרב הראשי לישראל הרב קלמן בר. ברכות ותודות למארגנים: יעקב שטרן, מושיק גולדשטיין המשנה לרה"ע, המדור למורשת ישראל וכל מי שסייע בידיהם.

ערב יום הזיכרון

בליל יום הזיכרון התקיים, כמדי שנה, טקס הזיכרון לנופלי הקהילה בנוכחות בני משפחות הנופלים. את הנאום המרכזי נשא תא"ל ארי סינגר ודבריו מופיעים במלואם בגיליון זה. את היום חתם סיום לימוד משניות לזכר הנופלים.

ליל יום העצמאות

בליל יום העצמאות נערכה תפילת ערבית חגיגת ואחריה חגגנו באולם בית אהרון בהרמת כוסית ובסעודה ישראלית. את המשך הערב הנעים לנו מתן צור במופע סטנד-אפ משעשע.

מוצאי יום ירושלים

במוצאי יום ירושלים התארח בקהילה ללי שמר, בתה של נעמי שמר, בהרצאה מזמרת על תחנות בחיי אמה. שיר אטיאס ליוותה את ההרצאה בפסנתר ובהובלת שירה בציבור.

תפילה מוזיקלית ביום העצמאות בתמונה מימין: הרב הראשי לישראל הרב קלמן בר ולצידו מושיק גולדשטיין המשנה לרה"ע ויעקב שטרן.

בתמונה משמאל: נעם יעקובסון בשירה.

צילום: שגיא ארמה

שהשמחה במעונם זר ברכות למזל טוב

ברכות להולדת נכדים/ות • למשפ' הרב וסרמן להולדת הנכד • לאלון ויהודית שטרן להולדת הנכדה • למשפ' קוטנר להולדת הנכדה • למשפ' גולדשטיין להולדת הנכד

ברכות להולדת נינים/ות • למשפ' מידד להולדת הנינה • למשפ' ויס להולדת הנין

ברכות לבר/בת המצווה • למימי ויעקב נוי לבת המצווה של הנכדה

ברכות לנישואין • למשפ' סבן לנישואי הבת תהילה • למשפ' שורמן לנישואי הבן ליאור

תנחומים

- לגבי גולדפרב על על פטירת אחותו
- לצור פלד על פטירת אחיו